

TAXE și IMPOZITE

Noutăți legislative și studii de caz

ACTUAL

Editorial

ANAF are 25.000 de angajați. Sunt mulți, sunt puțini?

Greu de spus. O comparație cu țările mai apropiate de noi nu e deloc sugestivă, dat fiind că Bulgaria are 8.000, Cehia 16.300, Ungaria 21.000, iar Polonia 60.000. Noi, dacă raportăm cei 25.000 de angajați ANAF la totalul populației, ne-am situa pe undeva pe la mijloc, deci n-ar fi nimic exagerat.

Lucrurile se schimbă însă dacă ne referim la eficiența cu care muncesc acești angajați. Astfel, Fiscul din România colectează anual taxe și impozite în valoare de cca 44 de miliarde de

euro, ceea ce înseamnă în jur de **1,7 milioane de euro per angajat**.

Avem, alături de bulgari, cea mai mică rată de colectare din Europa. Stăm mai slab decât Ungaria (2,1 milioane), Polonia (2,43 milioane) sau Cehia (3,8 milioane) și nici nu e cazul să ne comparăm cu Franța (10,3 milioane), Marea Britanie (15 milioane) sau Austria (17,8 milioane de euro per angajat).

E-adevărat, când vorbim despre eficiența ANAF trebuie să luăm în calcul și mărimea economiei, nivelul taxelor și politicile fiscale, dar și un element care macină de ani de zile nervii tuturor, ai contribuabililor și ai funcționarilor ANAF, la grămadă: **lipsa unui sistem informatic performant**.

E o problemă veche, a cărei rezolvare este blocată artificial, deși există bani, dintr-un motiv foarte simplu: un sistem informatic performant nu poate fi manevrat politic.

În final, două cuvinte și despre Fiscul din S.U.A., celebrul și foarte temutul Internal Revenue Service (IRS): are 76.000 de angajați care aduc câte 55,6 milioane de dolari la buget. Iar pentru fiecare 100 \$ colectați, IRS cheltuiește 34 de cenți.

Ionuț Jinga

ÎN ACEASTĂ EDIȚIE:

SINTEZA LEGISLATIVĂ 2

Ce s-au mai gândit ai noștri guvernanți 3

PFA

Bonificație impozit și CAS aferent anului 2017 3

NEREZIDENȚI

Capcanele impozitării veniturilor nerezidenților. Servicii de consultanță 4

CHELTUIELI DEDUCTIBILE

Ajutor social pentru boală. Deductibil sau nu? În ce măsură? 5

TVA

Ce trebuie musai să știi despre regimul fiscal TVA al stocurilor la dispoziția clientului 6

Datele din Declarația 394 care îți pot aduce pe cap inspectia fiscală 8

Cum să vinzi profitabil o construcție nouă. Factorii care influențează regimul TVA 9

Livrare intracomunitară de bunuri. Cum justifici scutirea de TVA? 10

Cum să-ți recuperezi banii plătiți pentru asigurare în numele altei societăți. TVA. Conturi. D300 și D394 11

Ce obligații are o firmă plătitoare de TVA care achiziționează servicii din UE? 12

Sinteză legislativă

Actul normativ: Legea nr. 271/2018 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010 privind unele măsuri pentru combaterea evaziunii fiscale

Publicat în: Monitorul Oficial nr. 984 din data de 24.11.2018

Data intrării în vigoare: 24 noiembrie 2018

Cui se adresează: persoanelor impozabile înregistrate în scopuri de TVA

Ce prevede: Legea aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54 din 23 iunie 2010 privind unele măsuri pentru combaterea evaziunii fiscale, cu modificări. Modificările vizează abrogarea prevederilor privind utilizarea informațiilor din Registrul operatorilor intracomunitari în domeniul schimbului de informații în domeniul taxei pe valoarea adăugată cu statele membre ale Uniunii Europene ca urmare a eliminării acestui registru de la data de 01 ianuarie 2017.

Actul normativ: O.A.N.A.F. nr. 2.906/2018 pentru aprobarea Procedurii de acordare a bonificației pentru plata cu anticipație a sumelor de plată, reprezentând impozit pe venit, contribuție individuală de asigurări sociale și contribuție individuală de asigurări sociale de sănătate, stabilite prin decizii de impunere anuală

Publicat în: Monitorul Oficial nr. 1.005 din data de 27.11.2018

Data intrării în vigoare: 27 noiembrie 2018

Cui se adresează: persoanelor fizice pentru care, ulterior intrării în vigoare a O.U.G. nr. 89/2018, organele fiscale au emis și au comunicat decizii de impunere anuală aferente perioadei 2014-2017

Ce prevede: Ordinul reglementează dispozițiile generale de acordare a bonificației pentru plata cu anticipație a sumelor de plată, reprezentând impozit pe venit, contribuție individuală de asigurări sociale și contribuție individuală de asigurări sociale de sănătate, stabilite prin decizii de impunere anuală, procedura derulată la nivelul organelor fiscale centrale competente privind acordarea bonificației, precum și dispoziții privind modalitatea de transfer de la bugetul de stat a valorii bonificației acordate la plata contribuției individuale de asigurări sociale

Sumele de plată stabilite prin deciziile de impunere anuală pentru care se acordă bonificație sunt următoarele:

- impozitul pe venit anual** pentru veniturile realizate de persoanele fizice în anul 2017;
- contribuția individuală de asigurări sociale** datorate de persoanele fizice, pentru perioada **2016-2017**;
- contribuția individuală de asigurări sociale de sănătate** datorate de persoanele fizice, pentru perioada **2014-2017**.

Valoarea bonificației reprezintă suma rezultată din aplicarea unui procent de 10% asupra sumelor de plată

stabilite prin deciziile de impunere anuală.

Cu această valoare se diminuează suma de plată a obligațiilor fiscale stabilite prin deciziile de impunere anuale comunicate persoanelor fizice.

Bonificația se acordă cu condiția ca diferența dintre sumele de plată stabilite prin deciziile de impunere anuală și valoarea bonificației să fie achitată integral astfel:

- până la data de 15 decembrie 2018, inclusiv, în cazul impozitului pe venit și al contribuției individuale de asigurări sociale;
- până la data de 31 martie 2019, inclusiv, în cazul contribuției individuale de asigurări sociale de sănătate.

În situația în care suma plătită nu acoperă sumele stabilite prin deciziile de impunere anuală, bonificația se acordă numai pentru sumele plătite integral aferente acelor decizii de impunere anuală care îndeplinesc condiția privind achitarea integrală. În situația în care persoanele fizice înregistrează și alte obligații fiscale restante decât cele stabilite prin deciziile de impunere anuală, sumele plătite vor stinge obligațiile fiscale în ordinea prevăzută de art. 165 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, urmând ca sumele rămase nestinse să fie avute în vedere la acordarea bonificației.

Vezi problema fiscală: **Bonificație impozit și CAS aferent anului 2017, p. 3.**

**Ați dori ca publicația să abordeze anumite subiecte?
Dacă DA, scrieți-ne chiar ACUM pe adresa consilier@rs.ro**

Ce s-au mai gândit ai noștri guvernanți?!

De ce este necesară contabilitatea de gestiune a unei firme

Se apropie sfârșitul exercițiului financiar 2018 și implicit obligația efectuării inventarierii patrimoniului de către toate entitățile, o funcție deosebit de importantă a contabilității de gestiune, alături de calculul costului de producție.

Cunoscută în literatura de specialitate și sub denumirea de contabilitate managerială, contabilitatea de gestiune are rolul de a calcula și a prezenta informații financiare interne către manageri, care să-i ajute în evaluarea activității firmei și în dimensionarea corectă a resurselor ce vor fi alocate în viitor.

Contabilitatea de gestiune este cea care ne ajută să calculăm corect costul unui produs, în funcție de care putem stabili prețul de vânzare, să deter-

minăm cheltuielile pe fiecare secție sau atelier de producție, astfel încât să acționăm eficient pentru reducerea lor, în vederea majorării profiturilor firmei.

Calculul costului pe fiecare produs în parte stă la baza luării deciziei optime în ceea ce privește menținerea în fabricație sau renunțarea la produsele care generează costuri mari și astfel nu aduc profit firmei.

Prin urmărirea costurilor de producție la nivelul întregii producții și pe fiecare produs se creează posibilitatea urmării analizei acestora în dinamică, precum și a comparării costurilor produselor proprii cu cele ale produselor similare înregistrate de unități cu același profil de activitate

Tot contabilitatea de gestiune ne ajută să urmărim consumurile de materii prime, să calculăm producția în curs de execuție, să determinăm

indicatori importanți necesari managementului societății.

O importanță deosebită o are determinarea punctului de echilibru (critic, sau pragul rentabilității, cum mai este numit). Punctul de echilibru reprezintă acel punct în care vânzările sunt egale cu costurile variabile aferente, plus costurile totale fixe. Cu alte cuvinte, punctul indică mărirea vânzării de la care orice suplimentare este aducătoare de beneficii, după cum orice reducere a vânzărilor, în cadrul aceleiași structuri, generează pierderi.

În condițiile economiei de piață, prețurile se formează în funcție de cerere și ofertă, dar niciun producător nu este indiferent sub aspectul mărimii costului de producție cu care iese pe piață și care, comparat cu prețul produsului în cauză, îi dă măsura eficienței sau ineficienței activității sale.

➔ vezi O.A.N.A.F. nr. 2.906/2018

PFA

Bonificație impozit și CAS aferent anului 2017

Problemă fiscală

O persoană fizică autorizată a primit decizii de impunere pentru impozit pe venit și contribuția de asigurări sociale aferente anului 2017. Cum poate beneficia de bonificația pentru plata sumelor până la data de 15 decembrie 2018? Trebuie să plătească sumele integral și apoi să solicite acordarea bonificației sau plătește direct diferența?

Cadrul legal

Conform măsurilor introduse prin art. V din O.U.G. nr. 89/2018, în cazul deciziilor de impunere anuală, emise de organul fiscal compe-

tent, pentru definitivarea impozitului anual pe veniturile realizate de persoanele fizice în anul 2017 și pentru definitivarea contribuției individuale de asigurări sociale datorate de persoanele fizice, pentru

perioada 2016-2017, termenul de plată pentru sumele de plată stabilite prin aceste decizii este 15 martie 2019. Pentru plata cu anticipație a acestor sume se acordă o bonificație de 10% din aceste sume, dacă sunt plătite integral până la data de 15 decembrie 2018, inclusiv.

Prin O.A.N.A.F. nr. 2.906/2018 a fost aprobată Procedura de acordare a bonificației pentru plata cu anticipație a sumelor de plată în cazul persoanelor fizice pentru care, ulterior intrării în vigoare a O.U.G. nr. 89/2018, organele fiscale au emis și au comunicat decizii de impunere anuală aferente perioadei 2014-2017.

Important

În cazul impozitului pe venit și al contribuției individuale de asigurări sociale, bonificația se acordă cu condiția ca diferența dintre sumele de plată stabilite prin deciziile de impunere anuală și valoarea bonificației să fie achitată integral până la data de 15 decembrie 2018 inclusiv.

De reținut

Dacă nu înregistrează obligații fiscale restante, altele decât cele stabilite prin deciziile de impunere anuale emise și comunicate după intrarea în vigoare a O.U.G. nr. 89/2018, pentru a beneficia de bonificația de 10%, persoana fizică va plăti până la data de 15 de-

cembrie inclusiv doar diferența dintre sumele de plată din decizii și valoarea bonificației. În situația în care persoana fizică înregistrează și alte obligații fiscale restante, sumele plătite vor stinge obligațiile fiscale în ordinea prevăzută de art. 165 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, urmând ca sumele rămase nestinse să fie avute în vedere la acordarea bonificației.

Capcanele impozitării veniturilor nerezidenților. Servicii de consultanță

Este evident faptul că această categorie de impozit capătă interes din ce în ce mai crescut, datorită intensificării relațiilor de afaceri între firmele românești și cele din spațiul comunitar ca urmare a aderării țării noastre la Uniunea Europeană, dar și a dezvoltării continue a relațiilor cu firme aparținând unor state din afara U.E.

Fie că este vorba de veniturile obținute de nerezidenți sub formă de dividende, ca urmare a implicării financiare a unor persoane fizice sau firme străine în capitalul unor societăți din România, fie de veniturile din consultanță sau management, sub formă de chirie din închirierea unor imobile, sub formă de dobânzi sau comisioane, sau alte venituri obținute din țara noastră, ne aflăm în situația de a calcula și a reține prin stopaj la sursă o sumă de bani sub forma impozitului pe veniturile nerezidenților, a cărui cotă se aplică asupra veniturilor brute impozabile obținute din România.

Impozitul pe veniturile nerezidenților reprezintă o categorie de impozit care generează permanent controverse privind regimul fiscal și modul de calcul prin prisma numeroaselor interpretări legislative și a faptului că, spre deosebire de celelalte impozite și contribuții, în determinarea sa trebuie să se țină cont și de convențiile internaționale încheiate de România cu alte state, prin care se încearcă evitarea dublei impunerii.

Firme românești, având contracte de consultanță cu societăți din UE, întâmpină în continuare probleme legate de obligațiile declarative și de plată pe care le au față de autoritățile fiscale din România, mai ales în privința impozitului care trebuie reținut (cota de impozit și situația în care nu se reține), a Declarației 207, precum și a monografiei contabile aferente acestor operațiuni.

În studiul de caz de mai jos veți constata faptul că, specific pentru activitățile de consultanță, veniturile obținute de nerezidenți din România din prestări de servicii de această natură, indiferent dacă sunt sau nu prestate în România, sunt considerate venituri impozabile în România.

Veți remarca importanța prezentării de către nerezident a certificatului de rezidență fiscală în aplicarea scutirii de impozit, precum și alte aspecte din sfera impunerii veniturilor obținute de nerezidenți din România.

Problemă fiscală

O societate din România, plătitoare de TVA, a încheiat două contracte de prestări servicii de consultanță în producție: unul cu o persoană juridică rezidentă în Spania și unul cu o persoană juridică rezidentă în Australia. Activitatea de consultanță se desfășoară în România, ambele societăți nerezidente trimit personal în România pentru prestarea activității de consultanță.

Ce obligații are societatea din România privind declararea și plata impozitului pentru veniturile realizate de nerezidenți?

Nerezidenți**Cadrul legal**

Art. 7 alin. (22) din Codul fiscal definește nerezidentul – orice persoană juridică străină, orice persoană fizică nerezidentă și orice alte entități străine, inclusiv organisme de plasament colectiv în valori mobiliare fără personalitate juridică, care nu sunt înregistrate în România, potrivit legii.

Conform art. 223 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal aprobat prin Legea nr. 227/2015

„(1) Veniturile impozabile obținute din România, indiferent dacă veniturile sunt primite în România sau în străinătate, sunt:

i) venituri din prestarea de servicii de management sau de consultanță din orice domeniu, dacă aceste venituri sunt obținute de la un rezident sau dacă veniturile respective sunt cheltuieli ale unui sediu permanent în România.“

În Normele metodologice de la art. 223 se arată:

„(1) Potrivit art. 223 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal, veniturile obținute de nerezidenți din România din prestări de servicii de management sau de consultanță în orice domeniu de la un rezident sau veniturile de această natură obținute de nerezidenți și care sunt cheltuieli ale sediului permanent din România al unui nerezident, indiferent dacă sunt sau nu prestate în România, sunt considerate venituri impozabile în România potrivit titlului VI din Codul fiscal, atunci când nu sunt încheiate convenții de evitare a dublei

impuneri între România și statul de rezidență al beneficiarului de venit sau când beneficiarul de venit nu prezintă dovada rezidenței sale fiscale.

(2) *Încadrarea în categoria veniturilor din prestări servicii de consultanță și de management se efectuează prin analiza contractelor încheiate și a altor documente care justifică natura veniturilor.*

Conform pct. 18 alin. (5) din Normele metodologice date în aplicarea art. 230 din Codul fiscal, prevederile titlului VI din Codul fiscal se aplică atunci când:

- beneficiarul venitului obținut din România este rezident al unui stat cu care România nu are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri;
- când beneficiarul venitului obținut din România, rezident al unui stat cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri, nu prezintă certificatul de rezidență fiscală sau documentul prevăzut la pct. 19 alin. (1) sau
- atunci când impozitul datorat de nerezident este suportat de către plătitorul de venit.

Concluzie

Dacă beneficiarul veniturilor din servicii de consultanță prezintă certificatul de rezidență fiscală valabil pentru perioada în care obține veniturile se aplică prevederile din Convenția de evitare a dublei impuneri încheiată cu statul respectiv, astfel că veniturile sunt impozabile în Spania (vezi art. 7 și art. 15 din Decretul nr. 418/1979) sau în Australia (vezi art. 7 și art. 15 din Legea nr. 85/2001), iar societatea din România nu are obligația de a reține impozit și de a declara aceste venituri.

Dacă beneficiarul nu prezintă certificatul de rezidență fiscală ori dacă impozitul este suportat de către plătitorul de venit, veniturile sunt impozabile în România. Societatea va calcula, va reține și va vira impozitul aferent (16%) aplicat la venitul brut, conform art. 224 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal.

Impozitul se calculează, respectiv se reține în momentul plății venitului, se declară și se plătește la bugetul de stat până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care s-a plătit venitul (Formularul 100).

Impozitul se calculează, se reține, se declară și se plătește, în lei, la bugetul de stat, la cursul de schimb al pieței valutare comunicat de Banca Națională a României, pentru ziua în care se efectuează plata venitului către nerezidenți.

Important

Plătitorul de venit are obligația să depună o declarație privind calcularea și reținerea impozitului pentru fiecare beneficiar de venit la organul fiscal competent, până în ultima zi a lunii ianuarie inclusiv a anului curent pentru anul expirat – Formularul 207. În cazul în care veniturile nu sunt impozabile în România, cum este cazul în situațiile analizate mai sus, plătitorul de venit nu are obligația de a depune Declarația 207. Serviciile se înregistrează prin formula contabilă: 628 = 401. Impozitul reținut se înregistrează prin formula contabilă: 401 = 446. Plata diferenței: 401 = 5124 (cu înregistrarea diferențelor de curs valutar).

Ajutor social pentru boală. Deductibil sau nu? În ce măsură?

Foarte multe cazuri în care firmele, deși doresc să acorde ajutoare salariaților, mai ales atunci când este vorba de boli grave, se tem însă să le plătească din cauza unor posibile interpretări nefavorabile ale legislației fiscale.

Vom demonstra în exemplul de mai jos că aceste ajutoare sunt cheltuieli deductibile la calculul rezultatului fiscal, însă limitat (5% din cheltuielile salariale), iar dacă sunt cuprinse în clauzele contractului individual sau ale contractelor colective și sunt destinate pentru anumite probleme de natură socială descries de Codul fiscal, cum ar fi tratarea unor boli grave sau incurabile, nu sunt impozabile la salariat.

Problemă fiscală

Avem o situație particulară și am dori un punct de vedere privind tratamentul fiscal al unui ajutor. O angajată a societății are soțul bolnav. În ce măsură societatea poate acorda un ajutor angajatei în condițiile în care soțul este angajat și, respectiv, în concediu medical la o altă societate? Ce documente justificate trebuie întocmite pentru a fi încadrat ajutorul în categoria de cheltuieli sociale și dacă cheltuiala cu ajutorul acordat familiei este deductibilă sau nu?

Cheltuieli deductibile

Cadrul legal

Conform prevederilor art. 76 alin. (4) lit. a) și art. 142 lit. b) din Codul fiscal, nu sunt venituri impozabile și nu intră în baza de calcul al contribuțiilor sociale, ajutoarele de înmormântare, ajutoarele pentru bolile grave și incurabile, ajutoarele pentru dispoziții medicale, ajutoarele pentru naștere, ajutoarele pentru pierderi produse în gospodăriile proprii ca urmare a calamităților naturale astfel cum este prevăzut în contractul de muncă.

Rezultă că două condiții se cer a fi îndeplinite cumulativ pentru ca ajutoarele să nu intre în baza de calcul al contribuțiilor sociale și al impozitului pe venit:

1. ajutoarele să facă parte dintre ajutoarele enumerate de Codul fiscal, și anume:
 - a) ajutoare pentru naștere;

- b) ajutoare pentru înmormântare;
 - c) ajutoare pentru achiziționarea dispozitivelor medicale;
 - d) ajutoare pentru boli grave sau incurabile.
 - e) ajutoare pentru pierderi produse în gospodăriile proprii ca urmare a calamităților naturale;
2. ajutoarele să fie acordate în conformitate cu clauzele contractului individual sau colectiv de muncă.

Ajutoarele vor intra în baza de calcul al impozitului și al contribuțiilor sociale dacă:

- nu sunt prevăzute de contractul de muncă;
- sunt acordate în alte condiții decât cele prevăzute de contractul de muncă;
- nu fac parte dintre ajutoarele mai sus enumerate.

Important

În ceea ce privește ajutoarele pentru boli grave și incurabile, este necesar ca boala soțului să fie o boală gravă, și nu una banală. În legislație nu este prevăzută o listă a bolilor grave și incurabile în sensul Codului fiscal. Nici măcar o definiție a acestor boli nu se regăsește în legislație. În aceste condiții, apreciem necesar încheierea unui act adițional la contractul individual de muncă în care să se precizeze acordarea ajutoarelor pentru boli grave și incurabile pentru soț/soție, cuantumul și eventual enumerarea bolilor grave pentru care se acordă ajutorul.

Concluzie

Dacă ajutorul se încadrează la art. 76 alin. (4) lit. a) conform celor mai sus expuse, cheltuiala angajatorului cu ajutorul este deductibilă în limita unei cote de până la 5%, aplicate asupra valorii cheltuielilor cu salariile personalului, potrivit Codului muncii.

Dacă ajutorul nu se încadrează la art. 76 alin. (4) lit. a), venitul este impozabil pentru salariat, iar pentru angajator este deductibil integral la calculul profitului impozabil. **Nu are nicio relevanță faptul că soțul salariatei lucrează în altă societate sau că acesta se află în concediu medical.**

Ce trebuie musai să știi despre regimul fiscal TVA al stocurilor la dispoziția clientului

TVA

Caracteristic pentru stocurile la dispoziția clientului, se consideră că livrarea bunurilor are loc la data la care clientul reține bunurile din stoc în vederea utilizării, în principal pentru activitatea de producție.

Potrivit prevederilor din Normele metodologice de aplicare a Titlului VII din Codul fiscal, pentru stocurile puse la dispoziția clientului se consideră că transferul proprietății bunurilor are loc la data la care clientul intră în posesia acestora. Pentru astfel de operațiuni, în situația în care furnizorul nu este stabilit și nici înregistrat în scopuri de TVA în România, se aplică măsurile de simplificare prevăzute în Instrucțiuni dacă:

- a) cumpărătorul bunurilor este înregistrat în România în scopuri de TVA conform art. 316 sau 317 din Codul fiscal;

- b) statul membru de origine nu consideră mutarea acestor bunuri ca transfer sau aplică ori acceptă un regim de simplificare similar celui aplicat în România;

- c) cumpărătorul bunurilor din România este cunoscut de către furnizor atunci când bunurile sunt transportate din alt stat membru în România.

Prin urmare, în situația în care sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de Instrucțiunile aprobate prin Ordin al ministrului finanțelor publice, inclusiv dacă se face dovada că statul membru din care sunt transportate bunurile acceptă un regim de simplificare similar celui aplicat în România, sunt aplicabile măsurile de simplificare prevăzute în Instrucțiunile de aplicare a acestor măsuri, caz în care vânzătorul nu trebuie să se înregistreze în România în scopuri de TVA.

Problemă fiscală

Societatea A din România, înregistrată în scopuri de TVA în România, facturează produse finite către clientul B din Germania. Bunurile sunt puse la dispoziția clientului (clientul dorește stoc pe minimum trei zile) și livrate într-un depozit aflat în proprietatea unui terț din Germania, societatea C, care facturează ulterior societății A din România servicii de închiriere spațiu. Clientul B ridică produsele din acest depozit în măsura necesităților, iar societatea C informează societatea A din România despre ieșirea din stoc a bunurilor pentru a putea întocmi factura. Este necesară înregistrarea societății A din România în scopuri de TVA în Germania pentru a putea efectua livrare intracomunitară către clientul B? Care este circuitul TVA în măsura în care societatea A ar trebui să se înregistreze în Germania?

Cadrul legal

Conform art. 281 alin. (4) din Codul fiscal: „Pentru stocurile la dispoziția clientului se consideră că livrarea bunurilor are loc la data la care clientul reține bunurile din stoc în vederea utilizării, în principal pentru activitatea de producție”.

„Pentru stocurile la dispoziția clientului, prevăzute la art. 281 alin. (4) din Codul fiscal, se consideră că faptul generator, respectiv transferul proprietății bunurilor are loc la data la care

clientul intră în posesia acestora. Stocurile la dispoziția clientului reprezintă o operațiune potrivit căreia furnizorul transferă regulat bunuri într-un depozit propriu sau într-un depozit al clientului, iar transferul proprietății bunurilor intervine, potrivit contractului, la data la care clientul scoate bunurile din depozit, în principal pentru a le utiliza în procesul de producție, dar și pentru alte activități economice (pct. 24 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a art. 281 alin. (4) din Codul fiscal).

Așadar, în cazul stocurilor la dispoziția clientului, exigibilitatea TVA are loc la data la care clientul intră în posesia acestora, adică data la care are loc faptul generator (art. 282 alin. (1) din Codul fiscal).

Dacă în contractul încheiat cu clientul se precizează că transferul proprietății bunurilor are loc la data la care clientul intră în posesia lor, adică la data la care sunt scoase din depozit, operațiunea este stoc la dispoziția clientului, exigibilitatea TVA fiind la data retragerii bunurilor din depozit.

Având în vedere că există contract de închiriere pentru depozitul societății C, înseamnă că depozitul se află în folosința furnizorului, drept urmare sunt îndeplinite condițiile pentru o operațiune reprezentând stocuri la dispoziția clientului.

Potrivit art. 270 alin. (10) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal:

„(10) Este asimilat cu livrarea intracomunitară cu plata transferul de către o persoană impozabilă de bunuri aparținând activității sale economice din România într-un alt stat membru, cu excepția nontransferurilor prevăzute la alin. (12)”.

Conform art. 4 alin. (2) din Instrucțiunile pentru aplicarea măsurilor de simplificare cu privire la transferuri și achiziții intracomunitare asimilate prevăzute la art. 270 alin. (10) și art. 273 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin O.M.F.P. nr. 4.120/2015:

„Pentru a diminua problemele de natură practică legate de înregistrarea

în scopuri de TVA a furnizorului în statul membru în care bunurile au fost transportate se aplică sistemul de simplificare prevăzut la alin. (3) și (4) dacă:

a) statul membru de sosire nu consideră sosirea bunurilor ca o achiziție intracomunitară asimilată sau aplică ori acceptă un regim de simplificare similar celui aplicat în România;

b) consignatarul sau cumpărătorul bunurilor, în cazul stocurilor la dispoziția clientului, din celălalt stat membru este cunoscut de către furnizor atunci când bunurile sunt transportate din România în statul membru de sosire a bunurilor și este înregistrat în scopuri de TVA în respectivul stat membru”.

Dacă clientul din Germania (societatea B) este înregistrat în scopuri de TVA în Germania și având în vedere că este deja cunoscut atunci când bunurile sunt transportate din România în Germania, furnizorul din România va putea aplica măsuri de simplificare având în vedere că, similar României, Germania aplică măsuri de simplificare pentru stocurile puse la dispoziția clienților.

Potrivit art. 3-4 din Instrucțiunile pentru aplicarea măsurilor de simplificare cu privire la transferuri și achiziții intracomunitare asimilate prevăzute la art. 270 alin. (10) și art. 273 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, aprobate prin O.M.F.P. nr. 4.120/2015:

„(3) Transportul bunurilor din România în celălalt stat membru, fără să existe o tranzacție propriu-zisă, trebuie raportat de către furnizor în registrul nontransferurilor și, dacă ulterior bunurile sunt cumpărate, trebuie să se facă o mențiune în registrul nontransferurilor cu privire la factura emisă pentru această livrare intracomunitară de bunuri. Eventuala restituire în România a bunurilor respective din statul membru în care au fost transportate nu va fi considerată transfer în acel stat membru, conform echivalentului din legislația statului membru respectiv al art. 270 alin. (10) din Codul fiscal, și nici o achiziție intracomunitară asimilată în România, fiind consemnată doar în registrul de nontransferuri.

(4) Vânzarea de bunuri de la furnizor la consignatar, în cadrul unui contract de consignatie, sau la cumpărătorul bunurilor, în cazul stocurilor la dispoziția clientului, este considerată ca fiind:

a) o livrare intracomunitară de bunuri, de natura celei menționate la art. 270 alin. (9) din Codul fiscal, pe care furnizorul trebuie să o declare ca atare în România;

b) o achiziție intracomunitară de bunuri în statul membru de destinație, de natura celei menționate în echivalentul din legislația statului membru respectiv al art. 273 alin. (1) din Codul fiscal, pe care consignatarul, în cazul contractului de consignatie, sau cumpărătorul bunurilor, în cazul stocurilor la dispoziția clientului, trebuie să o declare ca atare în celălalt stat membru”.

De reținut

- transportul bunurilor din România în Germania se raportează în Registrul nontransferurilor; la vânzarea bunurilor, în acest registru se face o mențiune cu privire la factura emisă pentru livrarea intracomunitară de bunuri;
- la momentul fiecărei ieșiri din stoc, societatea furnizoare va emite o factură pentru livrarea intracomunitară de bunuri pe care trebuie să o declare în decontul de TVA și declarația recapitulativă 390 VIES;
- pe baza facturii primite, clientul din Germania (societatea B) va declara operațiunea ca o achiziție intracomunitară de bunuri în Germania, conform legislației fiscale din acest stat membru.

Concluzie

Nu este necesară înregistrarea societății A din România în scopuri de TVA în Germania pentru a putea efectua livrare intracomunitară către clientul B.

Datele din Declarația 394 care îți pot aduce pe cap inspecția fiscală

Societatea pe care o administrez face obiectul unei inspecții fiscale. Controale și iar controale, m-am săturat!

De câte ori auzim astfel de replici și nu înțelegem de ce anumite firme se află permanent sub lupa inspectorilor fiscali, iar altele nu sunt verificate niciodată?! E momentul să aflați una din cauzele acestor inspecții aparent anormale și să acționați în consecință pentru că metodologiile și procedurile privind efectuarea analizei de risc în vederea selectării contribuabililor pentru inspecție fiscală nu sunt transparente (nefiind publice).

Este vorba de neconcordanțele cuprinse în Declarațiile 394, pentru evitarea cărora vă propunem următorul studiu de caz:

Problemă fiscală

Ce implică prevederile cuprinse în Ordinul ANAF nr. 3.769/2015 referitoare la acordul persoanei care depune Declarația 394 în ceea ce privește consultarea de către partenerii acesteia (clienți și furnizori) a datelor cuprinse în Declarația 394 depusă de către persoana impozabilă. Aceștia vor avea acces la toate informațiile cuprinse în Declarația 394 sau numai la acele tranzacții desfășurate cu clientul sau furnizorul respectiv?

Cadrul legal

La partea de semnături, de la finalul declarației, se menționează:

„1. sunt de acord ca, pentru anul fiscal, în sensul prevederilor art. 11 alin. (3) lit. d) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, datele înscrise în prezenta declarație referitoare la tranzacțiile derulate cu fiecare persoană impozabilă (client/furnizor) înregistrată în scopuri de TVA să fie consultate de către această prin intermediul aplicației informatice puse la dispoziție de ANAF.”

În Ordinul nr. 3.769/2015, cu toate modificările și completările ulterioare, în cadrul secțiunii privind completarea declarației, la capitolul 2 se arată:

„Datele înscrise în declarație referitoare la tranzacțiile derulate cu fiecare persoană impozabilă (client/furnizor) înregistrată în scop de TVA pot fi consultate de către această prin intermediul aplicației informatice puse la dispoziție de ANAF și cu acordul persoanei impozabile care depune declarația. Acordul va fi dat în prima declarație depusă de persoana impozabilă și va fi valabil pentru toate declarațiile informative 394 pentru care există obligativitatea depunerii în anul fiscal menționat, fără a avea posibilitatea schimbării opțiunii.”

Din cele două paragrafe citate rezultă că, în cazul în care persoana care depune Declarația 394 își dă acordul privind consultarea, fiecare

TVA

partener al său (client sau furnizor) va putea consulta doar datele raportate de către societatea care a depus declarația referitoare la tranzacțiile bilaterale, și nu toate tranzacțiile din declarație, cu ceilalți parteneri ai societății.

În continuare, se precizează:

„Informațiile rezultate din prezenta declarație pot face obiectul analizei de risc conform prevederilor din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.”

Concluzie

Dacă societatea raportoare nu-și dă acordul pentru consultarea datelor înscrise în declarație de către partenerii săi – repetăm, doar referitoare la tranzacțiile bilaterale – aceasta se poate expune unui grad de risc fiscal ridicat.

De ce? Pentru că ANAF ar putea considera că societatea – nedându-și acordul – ar avea ceva „de ascuns”, nu e transparentă.

Important

Conform art. 1 punctul 3 din Codul de procedură fiscală, definiția analizei de risc este „activitatea efectuată de organul fiscal în scopul identificării riscurilor de neconformare în ceea ce privește îndeplinirea de către contribuabil/plătitor a obligațiilor prevăzute de legislația fiscală, de a le evalua, de a le gestiona, precum și de a le utiliza în scopul efectuării activităților de administrare fiscală.”

Această lucrare poate fi vizualizată și online:

www.rs.ro

Cum să vinzi profitabil o construcție nouă.

Factorii care influențează regimul TVA

Codul fiscal prevede scutirea de TVA în cazul vânzării construcțiilor, cu excepția livrării de construcții noi. Legislația fiscală este însă complicată atunci când se definesc construcțiile „noi” în sensul TVA, având în vedere că încadrarea în această categorie depinde nu numai de anul primei ocupări ori utilizării a clădirii respective, cât și de valoarea modernizărilor de care a beneficiat. Alături de acești factori, regimul special de scutire sau taxare a operațiunii de vânzare a unei clădiri depinde și de natura terenului pe care este amplasată aceasta, atunci când valoarea terenului depășește valoarea respectivei clădiri. „Atunci când se livrează un corp funciar unic format din construcția și terenul pe care aceasta este edificată, identificat printr-un singur număr cadastral, construcția va urma regimul terenului pe care este edificată, dacă valoarea acesteia este mai mică decât valoarea terenului așa cum rezultă din raportul de expertiză/evaluare.” În exemplul de mai jos vom explica aceste aspecte fiscale, precum și condiția care trebuie îndeplinită pentru a se putea aplica taxarea inversă în cazul livrării unei construcții noi.

Problemă fiscală

Care este regimul TVA pentru vânzarea clădirilor noi nerezidențiale (hale de producție) pe care o societate dorește să le construiască în regie proprie?

Cadrul legal

Conform prevederilor de la art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, sunt scutite de taxă:

„livrarea de construcții/părți de construcții și a terenurilor pe care sunt construite, precum și a oricăror altor terenuri. Prin excepție, scutirea nu se aplică pentru livrarea de construcții noi, de părți de construcții noi sau de terenuri construibile. În sensul prezentului articol se definesc următoarele:

1. teren construibil reprezintă orice teren amenajat sau neamenajat, pe care se pot executa construcții, conform legislației în vigoare;
2. construcție înseamnă orice structură fixată în sau pe pământ;
3. livrarea unei construcții noi sau

a unei părți din aceasta înseamnă livrarea efectuată cel târziu până la data de 31 decembrie a anului următor anului primei ocupări ori utilizării a construcției sau a unei părți a acesteia, după caz, în urma transformării;

4. o construcție nouă cuprinde și orice construcție transformată sau parte transformată a unei construcții, dacă costul transformării, exclusiv taxa, se ridică la minimum 50% din valoarea construcției sau a părții din construcție, exclusiv valoarea terenului, ulterior transformării, respectiv valoarea înregistrată în contabilitate în cazul persoanelor impozabile care au obligativitatea de a

TVA

conduce evidența contabilă și care nu aplică metoda de evaluare bazată pe cost în conformitate cu Standardele internaționale de raportare financiară, sau valoarea stabilită printr-un raport de expertiză/evaluare, în cazul altor persoane impozabile.

În cazul în care se înstrăinează doar o parte din construcție, iar valoarea acesteia și a îmbunătățirilor aferente nu pot fi determinate pe baza datelor din contabilitate, acestea vor fi determinate în baza unui raport de expertiză/evaluare.”

Concluzie

Numai dacă este vorba despre construcții vechi vânzarea se poate face în regim de scutire fără drept de deducere a TVA, conform art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal și se ajustează TVA, dacă s-a dedus TVA la achiziție. Pentru vânzarea de construcții noi, se aplică TVA 19%.

De reținut

Dacă vânzarea se face către o persoană înregistrată în scop de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal, se vor aplica măsurile de simplificare prevăzute la art. 331 alin. (2) lit. g) din Codul fiscal.

Astfel, beneficiarul va înregistra în contabilitate plata TVA, prin măsura taxării inverse (4426 = 4427). Dacă vânzarea se face către o persoană neînregistrată în scop de TVA (ex. persoană fizică) se aplică TVA 19%.

**În luna decembrie primiți cadou, în calitate de abonat,
Agenda Taxe și Impozite Actual.**

Livrare intracomunitară de bunuri. Cum justifici scutirea de TVA?

Aderarea țării noastre la Uniunea Europeană a amplificat schimburile comerciale ale societăților românești cu cele din spațiul comunitar, ceea ce a determinat o pregătire corespunzătoare mai ales a contabililor acestor societăți, în vederea respectării legislației fiscale privind achizițiile sau livrările de bunuri din/în state membre UE, respectiv prestările intracomunitare de servicii.

În vederea aplicării scutirii de taxă pe valoarea adăugată atunci când se întocmesc facturile de livrări intracomunitare de bunuri, este necesară o documentație strictă impusă de ordinul ministrului finanțelor publice, mai ales în ceea ce privește dovada privind codul valid de înregistrare în scopuri de TVA al cumpărătorului sau dovada transportului de bunuri din România în statul membru al cumpărătorului.

Vom detalia în exemplul de mai jos condițiile în care se justifică aplicarea scutirii de TVA pe factura întocmită în cazul unei livrări intracomunitare de bunuri în UK.

Problemă fiscală

O societate are o livrare de produse către o societate plătitoare de TVA cu sediul în UK. Nu se știe sigur dacă produsele părăsesc teritoriul României.

1. Care este documentul ce atestă că acestea au fost transportate în UK?
2. Clientul consideră că această dovadă o poate constitui NIR-ul întocmit de societatea din UK, iar întoarcerea mărfurilor în RO (căci aici se vor folosi) se face cu auto propriu. Are dreptate?

Cadrul legal

Livrarea intracomunitară de bunuri reprezintă o livrare de bunuri, în înțelesul art. 270 alin. (1), care sunt expediate sau transportate dintr-un stat membru în alt stat membru de către furnizor sau de persoana către care se efectuează livrarea ori de altă persoană în contul acestora potrivit prevederilor art. 270 alin. (9) din Codul fiscal.

Conform prevederilor art. 294 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, sunt scutite de taxă livrările intracomunitare de bunuri către o persoană care comunică furnizorului un cod valabil de înregistrare în scopuri de TVA, atribuit de autoritățile fiscale din alt stat membru.

Potrivit alin (3), prin ordin al ministrului finanțelor publice se stabilesc, acolo unde este cazul, documentele necesare pentru a justifica scutirea de taxă pentru operațiunile prevăzute la alin. (1) și (2) și, după caz, procedura și condițiile care trebuie îndeplinite pentru aplicarea scutirii de taxă.

Conform prevederilor de la art. 10 alin. (1) din O.M.F.P. nr. 103/2016, scutirea de taxă pentru livrările intracomunitare de bunuri se justifică pe baza următoarelor documente:

- a) factura în care trebuie să fie menționat codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit cumpărătorului în alt stat membru;
- b) documentul care atestă că bunurile au fost transportate din România în alt stat membru; și,

TVA

- după caz;
- c) orice alte documente, cum ar fi: contractul/comanda de vânzare/cumpărare, documentele de asigurare.

Pentru acele operațiuni care prin natura lor nu permit operatorilor economici să fie în posesia documentelor de justificare a scutirii în momentul faptului generator, prezentarea documentelor pentru justificarea scutirii de taxă se va face în termen de maximum 90 de zile calendaristice de la data la care a intervenit faptul generator de taxă pentru operațiunea în cauză.

Concluzie

Dacă societatea din UE comunică un cod valid de TVA, iar bunurile sunt transportate din România în alt stat membru și societatea deține o dovadă (ex. CMR) în aceste sens indiferent în sarcina cui este transportul, factura se emite în regim de scutire de TVA, cu drept de deducere.

Astfel, factura va purta mențiunea: „neimpozabil în România” sau „taxare inversă la beneficiar”.

Prezentarea documentelor pentru justificarea scutirii de taxă se va face în termen de maximum 90 de zile calendaristice de la data la care a intervenit faptul generator de taxă pentru operațiunea în cauză.

Operațiunea nu este impozabilă în România, ci la beneficiar.

Important

În decontul de TVA (cod 300), factura se declară la rd. 1, iar în Declarația 390 cu cod L.

Cum să-ți recuperezi banii plătiți pentru asigurare în numele altei societăți. TVA. Conturi. D300 și D394

Problema refacturării unor cheltuieli efectuate de o societate în numele și în contul altei societăți generează în continuare mari probleme și întrebări legate de încadrarea sau nu a acestor operațiuni în sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată, dacă trebuie declarate în decontul de TVA sau în Declarația informativă 394 etc.

În exemplul de mai jos vom prezenta modul în care se refacturează cheltuielile de asigurare suportate de o firmă și faptul că baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată nu cuprinde sumele achitate de o persoană în numele și în contul societății beneficiare, prin urmare la refacturare nu se aplică TVA. Interesant este și tratamentul contabil al operațiunii la firma care plătește asigurarea, care constă în creditarea unui cont de disponibilități bănești în același timp cu constituirea unei creanțe față de firma în numele și în contul căreia a plătit respectiva asigurare.

Problemă fiscală

Firma a plătit în contul altei firme o asigurare (CMR) și acum dorește să recupereze suma. Refacturarea se face fără TVA. În ce cont vom înregistra suma, unde se va declara în D300 și dacă se declară în D394?

Cadrul legal

În speța analizată, o societate A achită în numele și în contul altei societăți B, o sumă ce reprezintă asigurare bunuri, urmând ca societatea plătitoare A să recupereze suma plătită de la societatea beneficiară B.

Din punctul de vedere al TVA, baza de impozitare TVA nu cuprinde sumele achitate de o persoană impozabilă în numele și în contul altei persoane și care apoi se decontează acesteia, conform art. 286 alin. (4) Cod fiscal.

În baza pct. 31 alin. (3) din Normele metodologice de aplicare a art. 286 alin. (4), pentru recuperarea sumelor achitate în numele și în contul societății beneficiare B, societatea plătitoare A poate emite, în mod opțional, o factură, fără să se

menționeze în acest document și taxa, TVA fiind inclusă în totalul sumei de recuperat; se transmite societății B însoțită de documentele aferente asigurării achitate (dacă este cazul).

Societatea A nu a primit polița de asigurare pe numele ei, nu a înregistrat în evidențele contabile asigurarea plătită pentru societatea B în conturi de cheltuieli și nici nu emite o factură pe numele ei în legătură cu asigurarea plătită, respectiv nu colectează TVA pe bază.

Beneficiarul, societatea B, a cărei asigurare a fost achitată de societatea A, va contabiliza în evidența sa această cheltuială, pe baza documentelor emise de asigurător pe numele său, fiind doar un document care se anexează cu scopul justificării plății către societatea A.

TVA

Societatea A nu are nicio obligație declarativă cu privire la plata asigurării și nici cu privire la încasarea de la societatea B a sumei achitate în numele său.

Astfel, societatea A nu va declara încasarea de la societatea B prin Decontul TVA 300, și nici prin Declarația 394.

Monografie contabilă societatea A:

461/Soc. B = 5121 = asigurare plătită de societatea A pentru societatea B în contul asiguratorului

5121 = 461/Soc. B = încasare de la societatea B reprezentând suma achitată pentru asigurare de societatea A

TAXE ȘI IMPOZITE

ACTUAL

Coordonator:

colectiv RENTROP & STRATON

Manager Departament Editorial:

Alexandra Simion

Manager produs: Delia Căldăraru

Director Creație-Producție:

Cristina Straton

Tehnoredactare: Anca Ropotă

Corectură: Elvira Panaitescu

Redacția: Bdul Națiunile Unite nr. 4, Gemenii Center, sector 5, București;

Telefon: 021.317.25.87

E-mail: info@rs.ro; Internet: www.rs.ro

Correspondență: Ghișeul ext. 3 – O.P. 39, sector 3, București

Publicație editată de:

RENTROP & STRATON

Senior Editor: George Straton

Director General: Octavian Breban

© 2018 – RENTROP & STRATON

ISSN: 1842-6220, ISSN-L: 1842-6220

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, arhivată sau transmisă sub nicio formă și prin niciun fel de mijloc, mecanic sau electronic, fotocopiere, înregistrare audio sau video, fără permisiunea în scris din partea editorului. Autorii sau editorii nu sunt responsabili pentru nicio pierdere provocată vreunei persoane fizice sau juridice care acționează sau se abține de la acțiuni ca urmare a citirii materialelor publicate în această lucrare.

Ce obligații are o firmă plătitoare de TVA care achiziționează servicii din UE?

Problemă fiscală

O societate plătitoare de TVA la trimestru are în octombrie 2018 o achiziție de servicii din UE (800 euro comision finanțare) cu factura primită din UE. Există obligația firmei de a obține de la ANAF cod special de TVA intracomunitar și de a depune D390 pe octombrie 2018? Când există obligația solicitării acestui cod și cum se obține?

Dacă are obligația depunerii D390 pe octombrie 2018 pentru această achiziție, poate să depună fără acel cod special de TVA intracomunitar de la ANAF pentru operațiuni mai mici de 10.000 euro?

Are societatea obligația trecerii din noiembrie 2018 la depunere decont TVA de la trimestru la lună prin achiziția aceasta intracomunitară?

Cadrul legal

Prin natura sa, comisionul este un serviciu pentru care se aplică regula generală de taxare reglementată prin art. 278 alin. (2) din Codul fiscal conform căreia locul prestării se consideră a fi locul unde este stabilit beneficiarul serviciului respectiv. Prevederile art. 278 alin. (2) sunt armonizate cu prevederile art. 196 din Directiva CEE nr. 112/2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată „TVA este datorată de orice persoană impozabilă sau persoană juridică neimpozabilă înregistrată în scopuri de TVA și căreia îi sunt prestate serviciile prevăzute la articolul 44, atunci când serviciile sunt prestate de o persoană impozabilă care nu este stabilită pe teritoriul statului membru respectiv.”

Practic, serviciul respectiv este neimpozabil la prestator, dar impozabil în România, la beneficiarul care este obligat la plata TVA pentru serviciul primit, conform prevederilor art. 307 alin. (2) din Codul fiscal.

Având în vedere faptul că atât prestatorul serviciilor, cât și beneficiarul acestora sunt persoane impozabile înregistrate în scopuri de TVA în state membre diferite, prin natura lor, serviciile se încadrează în categoria operațiunilor intracomunitare pentru

care se aplică regula generală de taxare reglementată prin art. 278 alin. (2) din Codul fiscal. Această regulă de taxare este cunoscută sub denumirea B2B „business to business” prin care se recunoaște faptul că ambele părți participante la tranzacție, respectiv prestatorul și beneficiarul, au calitatea de persoane impozabile.

Concluzie

Deoarece beneficiarul din România este deja persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA în regim normal, conform prevederilor art. 316 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, în vigoare de la 1.01.2016, echivalent al art. 153 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal aplicabil până la data de 31.12.2015, inclusiv, la primirea unui serviciu de la o persoană impozabilă stabilită pe teritoriul comunitar, societatea nu trebuie să se înregistreze în scopuri de TVA în regim special conform prevederilor art. 317 „Înregistrarea în scopuri de TVA a altor persoane care efectuează achiziții intracomunitare sau pentru servicii”. Această înregistrare trebuie efectuată numai de către persoana impozabilă care se află în regimul special de scutire pentru întreprinderi mici, care nu este deja

TVA

înregistrată în scopuri de TVA. Astfel, nu este relevant faptul că valoarea serviciului primit este sub 10.000 euro.

Pentru acest serviciu primit, beneficiarul persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA în regim normal în România datorează TVA prin aplicarea regimului de taxare inversă prin formula contabilă 4426 = 4427 deoarece este obligat la plata TVA conform prevederilor art. 307 alin. (2).

Aplicarea regimului de taxare inversă se efectuează asupra unei baze de impozitare al cărei echivalent în lei se determină prin utilizarea cursului valutar al B.N.R. în vigoare la data emiterii facturii de către prestatorul extern.

De reținut!

Operațiunea trebuie evidențiată din punct de vedere fiscal atât în jurnalul pentru cumpărări corespunzător rulajului debitor al contului 4426, cât și în jurnalul pentru vânzări corespunzător rulajului creditor al contului 4427.

Sumele astfel evidențiate se raportează prin:

a) decontul de TVA cod 300 la următoarele rânduri:

- la rândul 7 denumit „Achiziții de bunuri, altele decât cele de la rd. 5 și 6 și achiziții de servicii pentru care beneficiarul din România este obligat la plata TVA (taxare inversă)”, cu report la rândul 7.1 denumit „Achiziții de servicii intracomunitare pentru care beneficiarul este obligat la plata TVA (taxare inversă)”.

Suma TVA se preia din rulajul creditor al contului 4427;

- rândul 20, cu reportarea sumei la rândul 20.1

Suma TVA se preia din rulajul debitor al contului 4426;

b) declarația recapitulativă cod 390 VIES, cu simbolul S.

TIA056